

У одному хорошому садочку,
Геть-геть аж у куточку,
Стирчав кілок між лопухом,
А по йому Хмелина повилася
І гарно так з ним обнялася,
Неначе дівчина з хорошим козаком.
— З тобою ми, коханий мій кілочку,
Зустрілися у добрий час,
Довіку житимеш у тихому садочку,
Нехай всі дивляться на нас,-
Зелена Хмелина розмовляє
І на Лопух спесиво поглядає,
А той сміється у кутку,
Бо чув не раз брехню таку;
Хоч і Лопух, а, мабуть, знає,
Що здача козирів міняє.
Прийшов хазяїн, висмикнув кілок
І посадив дубок,
Нехай, мов, буде у садочку.
Хмелина пісеньку таку
Приспівує дубку:
— Здоров, козаченьку-дубочку,
Порадонько моя!
А як же ждала я!
Тепер зрадіє наш садочок...-
І повилася на дубочок.
Лопух не втерпів, обізавсь:
— А що, Хмелинонько, уже не жаль кілочка?
Недавнечко у тебе красувавсь,
Тепер прилипла до дубочка...
— Хто б, хто гарчав,
А ти б мовчав,-
Одрізала йому Хмелина:
— Сухий кілок, як пень, стирчить,

А се ж таки жива дубина,
Росте і шелестить.

Так в світі хитрая людина
Усюди в'ється, як Хмелина,
Чи то кілок,
Чи то дубок,
Усе, мов, пригодиться,
Аби було на кого виться.
1892.